

YONATAN FRIIS

Takahiro og De Skjulte Sandheders Land



Indholdsfortegnelse

- Kapitel 1 – Bag facaden
- Kapitel 2 – Venskabets ånd
- Kapitel 3 – En tiger i et drageæg
- Kapitel 4 – Udklækningen
- Kapitel 5 – De hellige krabber
- Kapitel 6 – Ufrugtbarhedens dal
- Kapitel 7 – Blodets sti
- Kapitel 8 – Tokugawa
- Kapitel 9 – Konger kan ikke væltes
- Kapitel 10 – Klingens forbandelse
- Kapitel 11 – Myternes Karavane
- Kapitel 12 – Skytsengle og dæmoner
- Kapitel 13 – Det blødende hjertes skrig
- Kapitel 14 – I en drømmeverden
- Kapitel 15 – Krop mod sjæl
- Kapitel 16 – Lad maskerne falde
- Kapitel 17 – Den grønne plage
- Kapitel 18 – Syn for sagen

Kapitel 19 – Usleben granit

Kapitel 20 – Tro om igen

Kapitel 21 – En kriger uden et våben

Kapitel 22 – Kyoo

Kapitel 23 – Pigen i nød

Kapitel 24 – Brændt barn skyr ilden

*Grænser skaber et land – Folket udgør en nation.
Via traditioner, normer og værdier skabes stammen for et
samfund, der
gødet på historiens frø rejser sig stadigt større og spreder
sine grene af
mangfoldighed, hvor den konstante tilknytning til det solide
fundament
lader tiltroens dråber bevare livet i det evigt groende træ.*

*Dets blade vil visne, dets bark vil sprække. Men træet vil
endnu være.
Stærkt vil det stå, indtil den dag, hvor de kulturelle rødder
kappes, og
generationers arv vil kollapse, når først Vestenvinden viser
sine tænder.*

*Jo nærmere himlen desto længere et fald.
Kun ved at bevare jordforbindelsen undgår et rige at styrte i
grus.*

Kapitel 1: Bag facaden

Skydedøren køres langsomt op til den døsig illuminerede tronsal, idet paladsets femte vismand gør din entre med et nedvendt blik, der så tydeligt belastes af den respektable positur, disse raffinerede kulisser pålægger ham at besidde. På sine sammenpressede knæskaller skrider han hen over de metalblanke brædder, indtil han når frem til midten af gulvet, hvor han med dunstig ærbødighed lægger sine håndflader mod den oppolerede overflade og uden så meget som at påtvinge et knirk fra det glitrende underlag presser sit hoved mod de vandrette knoer, således at hans skaldede isse vender i retning mod den endeløse væg af rispapir, der i hver sin ende opsluges af det tillokkende mørke, og som med sine himmelske lignelser, gitterflettede bambusrør og sammenkvalte drager står som en dæmning af hellighed, der synes at symbolisere afslutningen på den jordiske verden. Endskønt der på den anden side blot gemmer sig endnu et paradis af menneskeligt mismod og kødelig bedrøvelse ...

"Deres Guddommelige Majestæt," lyder det i en kunstfærdig tone fra den sortklædte mand på gulvet, som var hans stemme en klokke, der blev holdt i evig genklang. "Hendes Himmelske Højhed har igen forsøgt at snige sig uset forbi portvagterne."

"Bring hende for vore øjne," bliver der beordret med et dysters anrøb bag den todimensionelle bambuslund.

Den ædle lakaj udgyder et værdsættende suk, inden han i en ydmyg stilling bakker ud fra værelset, alt imens to indtil nu hengemte silhuetter toner frem fra hvert sit hjørne og lydløst giver sig til at køre den tilmalede skillevæg bort,

således at en blank version afdækkes bag den, på stort set samme tid som en ung pige iført en blodrød kimono med knælange ærmer herpå melder sin ankomst ved famlende at lade sin skridtløse gangart føre hende ind i rummet som en straffefange på dommens dag, indtil hun når frem til præcis samme plet, hvor vismanden forinden har befundet sig. Hans døende åndemærke er stadig at ane mellem pigens fødder, da hun placerer sig som en lerfigur, der er klar til at storkne, og først da dette er visnet bort, begynder det farveløse maleri foran hende at runge af lutter ugunst.

"Vi antog ellers, at vi under fælles enighed var var nået til den afgørelse, at disse eskapader fra dine daglige pligter hørte fortiden til?" lyder det i en sumpet akustik fra intetheden. "At ekvipere sig en kammerpigens vulgære klæder ... Hvor har du dog forlagt din anstændighed? Og hvorfra har du overhovedet opdrevet en sådan uklædelig dragt? Har du sat dine ben i tjenestefolkets gemakker? Du udvider bestandigt dit repertoire af taktløs opførsel."

Pigen står i stilhed og glaner med fængslet interesse mod sin grumsede afspejling i gulvet, som lænede hun sig ud over en brusende flod. Hendes tanker falder mod det store fuglebur i lavendelparken, da hun kanaliserer sin vejtrækning mod rillerne mellem de lange planker, der med deres udspring fra papirvæggen for altid vil være med til at holde hende indespærret i en isoleret verden, hvor man må se sig trådt på. Og jo mere hun glaner mod genskæret af sig selv, desto mere føler hun en pligt til at komme til undsætning og frigøre sit spejlbillede fra den åndelige druknedød, hun er blevet foreskrevet til at lide ... Hun gør derfor klar til at bøje sig ned. Men lige som hun lader an til bevægelse, begynder det blanke lærred atter at overdygne hende med plamager af misfornøjelse.

"Det hører ikke en prinsesse til at forlade paladset egenhændigt uden palankin og vagteskorte. Din plads er trods alt hér, og dine forpligtigelser består i at udvise sofistikeret og kultiveret adfærd. Du er nyligt indtrådt dit

femtende år, så det forekommer os ubegribeligt, at du endnu ikke er bekendt med dine royale ærinder.”

”Jeg finder ingen glæder ved at være kultiveret!” svarer pigen med tyndt hævet stemmeleje, imens hendes sortglaserede tænder gnider sig mod hinanden med rigide ryk. ”Det tiltaler mig ikke at udføre teceremoni. Jeg oplever ingen lyst, når jeg spiller biwa. Ej heller bliver jeg behaget ved at anrette blomster. Og hvad nytte gør det mig at dekorere vifter?”

”Din dannede levevis er ikke til debat. Andægtighed blev dig bebyrdet ved fødslen!” snerrer væggen. ”Som vort eneste afkom har du endogså modtaget et langt aneligere ansvar, hvilket du burde skænke en større portion af din spædlemmede omtanke ... Hvis du ej nedkommer med en søn, da vil kejserslægts blodlinje forfejle sin gudgivne opgave, og vi må frasige os tronen. Ønsker du så sandelig at vanhellige din egen familie og omstyrte dit land ud i skam?”

Pigen krummer tæerne i sine råhvide sokker. ”Jeg er så evig forspist af denne forædlede tilværelse! Mit eneste kald i livet må se sig være giftermål, udelukkende så jeg kan begave jer med et barn, som jeg end ikke må betragte som mit eget ... Hvis I må udvælge min ægteemand, hvorfor er det så, at han ikke også kan blive kejser?”

”Det lader sig ingenlunde gøre ... Du er udmærket bekendt med det hellige faktum, at kejserslægts fundament er det blod, der strømmer i du og os. Og da Kejserinden endnu lever, kan vi dog ikke gifte os på ny ... En sådan handling er ildeset. Det ganske land regner med os. Vi kan da ej bebude, at hun ikke evner at bære os en arving. Hvis landet får vished om Kejserindens tilstand, vil vi falde bag folkets respekt ... Vi vil blive menneskeliggjorte, og vi er dog guddommelige. Så hvis guderne ej skal bespottes, er det dig, der må tildele os en arving ... Din søn må nu engang blive din broder, ellers vil du alene føre til dette dynastis fald.”

Prinsessen skyder underkæben frem. "Det er og bliver til evig morskab for mig, at jeg kan være så meget værd, skønt jeg ingen værdi bærer."

"Hm ... Du er og bliver et dun på en vinge af fjer," brummer kejserstemmen. "Enhver borger har sin plads på livets stige ... Synes du ikke, at det var på tide, du lærte at finde dig til rette på øverste trin?"

"Javel ... Deres Guddommelige Majestæt," mumler pigen lavmælt med vibrerende kæbemuskler, lige som hun vender rundt og lader sit lårlange hår frempiske et suk, inden hun i sit tavse oprør giver sig til at stampe ud fra det tomme rum.

"Ydermere står man ikke op, når man er i foretræde hos Kejseren!" bliver der råbt, i samme øjeblik som skydedøren knaldes i med et dertil følgende ekko af udstrakt længsel.

Langt mod nord sidder Takahiro og Shinichi og indtager dagens første måltid i en forladt jagthytte, hvor en sval aroma af fortielse klynger sig til væggene som fordærvet fugt med en kvælende tåge af tungsindighed til følge, som ikke lader sig skure bort, så længe ingen af de to unge fyre agter at bryde det efterhånden daglige ritual af øredøvende stilhed, der i ugevis har været konsekvensen af deres fælles stemmebåndskastrering.

Det er åbenlyst, at Takahiro forsøger at tage så små bidder som muligt, imens Shinichi befinder sig på den modsatte side af det lille tebord med sine blinkløse øjne rettet mod det svindende stearinlys imellem dem, hvor flammen lystigt danser til de lydløse toner fra deres asynkrone åndedrag ...

"Tak for mad," lyder det endelig fra japaneren, da han efter at have haft gang i den samme gennemtyggede bid i godt et minuts tid tillader sig selv at blive færdig med sin beskedne portion.

Takahiro lægger dernæst sine sammenførte spisepinde på skålen og lader dem uanfægtet rulle fra hinanden, inden han med et knæk i anklerne frigør sig gulvet og slæber sig hen mod den svampinficerede dør, hvor han først fjerner sit

spyd fra låsepositionen og dernæst giver sig til at kile træpladen bort med den sædvanlige bemærkning: "Jeg tager ud og fisker."

Shinichi forbliver siddende, mens han med et traurigt suk vender blikket mod sit håndled, hvor et pilespidsformet ar bugter sig langs de nærliggende blodårer og næsten ser ud til at forvandle sig til et kors, når han får sin livslinje til at træde frem ved at vippe med tommelfingeren.

"Takahiro ... " mumler den blonde dreng pludselig, før hans ven når at træde ud fra hytten.

Takahiro stopper op med et spjæt, hvorpå han med adstadige øjenlåg drejer rundt mod sin ven. "Ja?"

Europæeren bliver ved med at stirre mod sin hånd, som var den i færd med at inddrage ham i alverdens hemmeligheder. "Ikke noget ... "

"Har du ondt?" spørger krigeren da med et anspændt vrid i skulderen.

"Nej ... " bliver der svaret med monoton hvislen, lige som Shinichi rækker hånden frem og med sine fingre forener de to spisepinde, som krigeren netop har lagt fra sig. "Men det har du ... "

Takahiros inhalering blokeres af angst, inden han får frempustet et løst smil. "Hvad mener du? Jeg har det fint ... "

"Hvorfor opfører du dig så sådan?"

Drengen i døråbningen synker tungt, idet han bider sig i læben og ihærdigt forsøger at bevare den faste facade af forvansket perpleksitet, mens han skuer dybt ind i Shinichis lyse øjne, der som ærlighedens magnet nu begynder at trække ham til sig. "Hvordan?"

"Du har forandret dig," mumler stemmen, der gnaver sig dybere ind i favnen på Takahiro, for hver gang et nyt ord er blevet omsluttet af de nedadvendte mundvige. "Du har svært ved at se på mig ... Du gider næsten ikke tale med mig. Og så går du hele tiden ud og fisker ... med et spyd ...

Det er, som om du ikke gider være sammen med mig mere.”

Krigeren kan ikke længere holde sine tårekanaler boltet fast i bedragets lænker. Og da hans hage udløser et ukontrolleret ryk, er Shinichi nu helt sikker på, at der er noget, der går ham på. Han har tydeligvis ramt samvittighedens nerve, og han har tænkt sig at bore videre, indtil han når helt ind til marven af svar.

”Takahiro ... Fortæl mig, hvad der er galt.”

Japanerens ansigt fasthærdes i bedrøvelse, da en overset sprække i hans hukommelse nu begynder at sende ham tilbageblik fra den skæbnesvangre dag, som ændrede alt mellem de to. Hvis Shinichi havde været ved bevidsthed, så havde Takahiro ikke behøvet at holde det hemmeligt så længe ... Men nu har tidspunktet, som han forgæves har forsøgt at flygte fra, alligevel indhentet ham. Det er nu, han må fortælle sandheden til sin ven. Sandheden, som vil forandre deres forhold for evigt ...

”Du ... er ikke rask ... ”

Shinichi rynker i panden og læner sig frem mod sin ven med et søgende udtryk. ”Hvad mener du?”

”Du er stadig syg, ” snøfter Takahiro, idet han vender sig tilbage mod den åbne dør og fører sin ene fod ud fra mørket. ”Din hånd har det fint, men dit blod ... Dit blod er stadig ikke rent ... Du vil dø, medmindre du bliver behandlet...”

Den lyshårede fyr afkaster både behovet for at ånde og blinke, da hans overlæbe kollapse under den chokerende udmelding. Og da det omsider går op for ham, at han simpelthen er blevet holdt for nar, reagerer han prompte ved at fylde sine lunger med luft og med et vredesyldt hvæs aflive flammen i stearinlyset foran sig. Men efter denne forløsende handling har han ikke kontrol over sine følelser til at udvælge en reaktion, der er passende nok til at repræsentere resten af de frustrationer, som hober sig op, i

takt med at hans puls får hans blod til at pumpe gennem venerne som løsslupne kvæg.

"Har du løjet for mig?!" råber drengen med udspilede næsebor, straks som han får sig løs fra sin siddende stilling. "Jeg skal dø, og du har ikke fortalt mig det! Du sagde, at jeg bare skulle hvile mig, og så var jeg frisk igen! Hvordan kan du overhovedet tillade dig at holde den slags hemmeligt? Det er *mit* liv ... Du har ingen ret til at lyve om den slags!"

"Undskyld ... " hvisker krigeren i døren. "Jeg vidste bare ikke, hvordan jeg skulle få det sagt."

"Så det er derfor, du skrider fra mig hver dag? Du havde håbet, at jeg skulle dø her alene, så du helt kunne undgå at fortælle mig det. Gør sandheden virkelig mere ondt end tanken om at miste mig?"

"Stop det!" brøler Takahiro, idet han drejer rundt, så det nu bliver afsløret, at hans kinder er blevet indespærret i et gitter af tårer. "Ved du, hvorfor jeg er væk så længe hver dag? Det er, fordi jeg har gået og tænkt på, hvordan jeg skulle fortælle dig det! Jeg ... har ikke vidst, hvordan jeg skulle gribe det an. Jeg har aldrig haft mulighed for at tage forskud på dødens sorger. Jeg har svært ved at forholde mig til det hele ... For du kan stadig reddes. Men i så fald skulle vi rejse mod syd og risikere dit liv hele vejen til Kyoo."

"Kyoo?" måber Shinichi, da han får tilsat et stænk forvirring til sin kogende arrigskab. "Hovedstaden?"

"Ham lægen, der behandlede dig, sagde, at den eneste, han kender, som kan hjælpe dig, bor i Kyoo ... Men det er en alt for lang vej for dig. Du risikerer at blive slået ihjel, hvis vi rejser mod syd. Det er jo Tokugawas område, hvor alle hader udlændinge."

"Så jeg skal i stedet blive hér og lade døden finde mig?" sukker vesterlæendingen, inden han med støjsvage skridt møver sig hen bag Takahiro for da at kure skydedøren i, så lysindfaldet indsnævres til ikke at stamme fra andet end en sprække i træværket. "Var det efterhånden ikke på tide, at du fortalte mig, hvad der rent faktisk skete den aften?"

Den unge kriger føler, hvordan en byrde af skam lægger sig mod hans ryg på præcis det sted, hvor han for blot få uger siden mærkede Shinichis livløse krop presse sig fast. "Da vi var på vej ned fra Sjælelighedens Bjerg, faldt du pludselig om ... Jeg valgte at bære dig resten af vejen, indtil vi var kommet ned ... Så efterlod jeg dig i skoven og gik efter hjælp ... "

Takahiros glædesfattige stirren synker mod gulvet, imens han fornemmer, hvorledes fortidens stemmer begynder at tage over for hans tanker. Men jo mere han prøver at fortrænge den frygtelige nat, desto klarere står det hele for ham. Til sidst er det tilmed, som om hans sjæl tager et skridt tilbage og beordrer ham til at gennemleve det mentale styrtbad som en straf for hans indtil nu dominerende tavshed. For før han ved af det, er han tilbage i landsbyen, hvor han fandt frem til den medicinmand, der reddede Shinichis liv. Og hér må han igen opleve den utålelige smerte af brystkradsende angst, som han følte, da han på dette tidspunkt var overbevist om, at han stod over for at skulle miste sin allerkæreste ven ...

"Jeg har brug for hjælp!" lyder det fra den desperate dreng, imens han vader frem gennem den mennesketomme by. "Er her ikke nogen, der kan hjælpe mig?"

Døren til et af de nærmeste huse går op. Og da en kvinde træder ud og forhører sig om årsagen til det natlige postyr, skynder Takahiro sig straks at fortælle, hvordan hans ven ligger såret i skoven et par kilometer borte. Med damens hjælp lykkes det ham på den måde at få fat i den lokale medicinmand, som sammen med Takahiro begiver sig mod vest, hvor de i selskab med fluer fra nær og fjern bliver ledt mod den fæle stank af betændelse, der hænger i luften omkring Shinichis livløse legeme, som ligger sammenkrøllet under et cedertræ med en tydelig inficeret hånd stikkende frem i mørket. Men det er dog først, da manden med hjælp fra sin medbragte lanterne får kastet lys over drengens

lokker og dermed opdager, at der er tale om en udlænding, han vælger at tage afstand, før han uden tøven vender om, mens han med et beklagende suk forklarer, at han desværre ikke er i stand til at hjælpe.

"Hvad mener du?!" udbryder Takahiro med forargede øjne, hvorefter han løber op foran manden og afskærer ham vejen med sit spyd. "Du har ikke engang undersøgt ham!"

"Det er forbudt at hjælpe kristne," svarer herren gennem et nervøst buk. "Jeg kan ikke løbe den risiko."

"Kristen eller ej ... Han er stadig et menneske! Mere menneske end dig, hvis du nægter at hjælpe ham!" kommer det fortvivlet fra krigeren, inden han i afmagt kaster våbnet fra sig for i stedet at sende knæene mod jorden. "Jeg beder dig! Du er hans eneste håb! Hjælp ham!"

Da medicinmanden ser, hvorledes Takahiros ansigt blænder ham med smerte, indser han, at der er et helt specielt bånd mellem de to fyre, som risikerer at blive brudt, hvis han vælger at lade sit hjerte underkaste sig landets love. Så med en dyb fascination over dette sælsomme, men på samme tid klædelige forhold knyttet mellem to så forskellige mennesker, der dog alligevel synes så ens, beslutter han sig for at hjælpe på den ene betingelse, at behandlingen ikke skal finde sted i landsbyen, da det vil bringe samtlige beboere i fare. I stedet hjælper han Takahiro med at få transporteret Shinichi frem til en afsides helligdom i nærheden, hvor han med åndelig støtte kan tage sig af sin patient.

Før undersøgelsen kan gå i gang, lægger den gamle mand dog ud med at vaske det åbne kødsår på Shinichis inflammerede hånd med brug af drengens egen drikkedunk, hvorpå han fylder sin egen mundhule med alkohol fra sin remedietaske og dernæst begynder at puste den brændende væske ind i såret for på den måde at rense blodkarrene for bakterier, inden han igen suger væsken til sig og spytter den beske blanding ud på jorden. Denne proces gentages op til flere omgange, så der med tiden

dannes en decideret blodpyt med en hinde af glinsende spytbobler. Men for hver gang munden tømmes, ryster medicinmanden på hovedet, imens hans diffuse blik så åbenlyst indikerer, at noget slet ikke er, som det skal være

...

"Hvad er der galt?" spørger Takahiro forsigtigt.

"Hans blod smager helt forkert ... " bliver der svaret med et nærmest kondolerende mæle. "Såret har været åbent alt for længe. Det eneste, jeg kan gøre, er at rense det og lukke det til. Men hans blod vil stadig være urent, og med tiden vil hans krop blive så svækket, at han til sidst vil dø af forgiftning."

Krigerens øjeæbler forstummes, da en isnende kulde borer sig op gennem hans rygrad og for en stund tilfører hele hans krop en skoldende lammelse.

"Dø?" hvisker den unge mand, idet han langt om længe reagerer og sætter sig på jorden ved Shinichis side, hvor han befrier sine tårer fra selvbefredelsens skuffe, alt imens han kører fingrene hen over de lyse hårtotter. "Det hele er min skyld ... Det var mit spyd, der gjorde det. Og i stedet for at gå ned fra bjerget ville jeg absolut fortsætte ... Hvis jeg dog bare havde valgt hans vej fra begyndelsen. Hvorfor rammer egoisme altid alle andre end en selv?"

Manden i de sorggrå klæder finder det nødvendige udstyr frem fra tasken. Og mens han som det første gør klar til at antænde et bål, kan han i et øjeblik ikke længere forholde sig fanget i sin embedspuppe, da han tager sig selv i at blive rørt over Takahiros blotlagte følelser.

"Tag ham med til Kyoo," lyder det pludselig fra den ældre herre, da han hiver glødejernet frem. "I skal finde overshamanen, Tsubute. Hans medicin er den bedste i landet ... Hvis nogen kan redde din ven, så er det ham."

"Til Kyoo?" snøfter Takahiro. "Er det ikke ... mod syd?"

"Jo. Det er hovedstaden."

"Men ... så risikerer han bare at blive slået ihjel. Folk hader jo kristne. Se bare, hvordan du reagerede, da du fandt

ud af, at han ikke var japaner."

"Jeg har intet imod kristne. Det er styrets magt, jeg frygter ... Kyoo er jeres eneste håb. Tsubute er den med erfaring nok til at hjælpe ham. Han er tilmed Kejserens livlæge."

"Jamen ... vil han hjælpe?"

"Tsubute dømmes ikke folk på det ydre ... Når han bevidner dine følelser, vil han se sig nødsaget til at redde din ven ... Skønheden ved menneskelig tosomhed er en alt for stærk kraft, som han ikke kan ignorere. Specielt en så ren forening som jeres er for unik til, at han vil lade den afblomstre."

Krigeren ryster hovedet. "Men vi kan umuligt rejse så langt! Han vil skille sig ud, hvor end vi går hen."

Medicinmanden begynder da atter at grave i sin kasse og hiver nu en lille stofpose med sorte bær frem, som han overdrager til Takahiro. "Tag dem her. Det er dokumu-bær ... De kan farve hans hår mørkt, så han på den måde kan ligne alle andre ... Brug saften fra fem bær til at smøre hans hår ind hver tiende dag ... Men husk, at han kun må bruge dem til dét. De er nemlig giftige, så de må under ingen omstændigheder spises."

"Men hans øjne!" svarer Takahiro, lige som han kører det ene af Shinichis øjenlåg op. "De er jo blå ... "

"Det kan jeg desværre ikke hjælpe med," bliver der sukket. "Jeg kan kun give jer de bær og lukke såret til. Resten er op til jer selv ... "

Det er på dette tidspunkt, krigeren stikker hånden ind under trøjen og finder frem til posen med de kugleformede bær, som han i sin tid fik udleveret. Og da han fremviser frugterne for Shinichi, der har forholdt sig utrolig fattet under den lange beretning, er drengen overraskende hurtig til at tage imod dem, som var han beredt på gensynet med en gammel fjende.

"Så må jeg jo farve mit hår og rejse til Kyoo," kommer det halvt smilende fra europæeren.

"Jamen, dine øjne vil stadig være blå. Det er alt for farligt for dig! Du risikerer at blive dræbt!" protesterer Takahiro.

"Hvis man først begynder at blive bange for døden, så bliver man også bange for selve livet," svarer Shinichi med behersket stemmeleje. Og da Takahiro får smagt nærmere på de moraliserende ord, er han sikker på, at han har hørt dem før. Han er bare endnu ikke klar over, at dette citat i sin tid blev affødt fra hans egne læber.

"Du er altså fast besluttet på at tage af sted?" spørger japaneren, inden han dog når til den erkendelse, at det er håbløst at diskutere videre med en fyr, der på forhånd har fravalgt sig døden som sin vej i livet. "Så skal jeg nok sørge for, at du når frem ... Men jeg kender desværre ikke vejen."

"Vi skal mod sydvest," lyder det roligt fra Shinichi, idet han ryster fem sorte bær ud fra posen og med et forløsende træk på struben vælger at kvase dem mod sine fingre, før han uden eftertanke går i gang med at fedte sine gyldne lokker ind i skyggen fra de formørkende safters lyskvælende greb. "Jeg vil leve ... Også selvom jeg skal dø for at komme til det ... "

Efterhånden som den unge vesterlændings udseende gradvist omdannes, gør Takahiro store øjne over den for ham magiske proces, han står og er vidne til. Da det kæbelange hår som det første undergår sin forvandling, er det, som om en sjat af drengens uskyldighed ligeledes begravnes i mørke. Og da øjenbrynene herefter må se sig underlagt en klat farve, kan Takahiro ikke længere kende sin ven, hvis ydre karakter nu er blevet båndlagt af en hærdet skorpe af indre styrke. De sorte safter har på en eller anden måde ændret hans ansigtstræk og gjort hans knoglebygning langt mere robust, så det nu kun er de himmelblanke øjne, der med deres kyske glans afslører, hvem han i virkeligheden er ...

"Det er helt utroligt, hvad en anden hårfarve kan gøre. Du ... ligner næsten ikke Shinichi mere ... "

Drengen tørrer sine hænder af i bukserne og tager et varsomt kig mod Takahiros spydspids, hvor hans spejl billede svagt kan anes i den matte klinge. "Jo ... Nu ligner jeg Shinichi ... Det er Sebastian, jeg ikke længere ligner."

Kapitel 2: Venskabets ånd

Efter at have iført sig de fornødne klæder og taget afsked med den hentærede hytte, hvori de to drenge har tilbragt den knarvorne sensommer, drager de nu mod syd, hvor det første møde med hovedstaden venter for begges vedkommende. Men til trods for at Takahiro ellers er indfødt japaner, så kan han kun gisne om, hvilke kulturelle indblik han herfra går i møde, hvorimod Shinichi på forhånd har været vidt omkring og derfor allerede har et vist kendskab til, hvordan en japansk storby tager sig ud.

"Jeg har aldrig været i Kyoo," fortæller vesterlændingen. "Men jeg tilbragte mange år i Edo, og der var hele tiden larm og tumult. Jeg tror, der boede tæt på omkring hundredetusinde mennesker. Og der kom hele tiden flere til, så der konstant blev opført nye huse."

"Hundredetusinde?" måber Takahiro med et lungespjæt. "Jeg vidste slet ikke, der fandtes så mange mennesker i Japan. I min landsby var vi kun et par hundrede. Og selv dét virkede proppet."

"Det var også svært at komme frem, når solen var oppe. Det var næsten som at opholde sig på et overfyldt skib, når man gik på gaderne. Det var ret stressende at bo der, og nogle gange glemte man, at man var i live. Man var nærmest som en død fisk, der bare fulgte med strømmen og lod de andre borgeres adfærd smitte af på en selv. Så selvom jeg længe har følt, at jeg blev fordrevet til naturen, så desto mere jeg har opholdt mig i den, er jeg tværtimod begyndt at se det som en befrielse ... Et bølgeløst ocean, hvor jeg selv vælger retningen ... Jeg har selvfølgelig været bange og ensom. Men eftersom jeg samtidig har lært at

indgå i harmoni med mine omgivelser, så vil jeg faktisk mene, at jeg har oplevet mere ro i sindet af at bo væk fra det sted, som folk ellers valfarter til for at finde lykken.”

Selvom det er under ulykkelige omstændigheder, er Takahiro nu engang glad for atter at være på farten med Shinichi. Han har oplevet en helt utrolig forandring i drengen, i den korte tid de to har kendt hinanden. Det er ikke bare hans udseende, der nu har ændret sig. Hans udstråling er ligeledes forvandlet til det bedre. Nu er det nærmest, som om det er ham, der fører an, selvom han som altid forholder sig et par skridt bag krigerens ene side, så han på den måde undgår at komme alt for tæt på det vippende spyd. Hans selvsikre gangart indikerer livsglæde frem for dødsfrygt. Og Takahiro kan ikke andet end at fryde sig over, at hans ven gradvist er begyndt at forholde sig så positivt til sin ellers trange tilværelse ...

De to teenagere vader gennem den lumre bladtue dagen ud. Mængden af træer ser kun ud til at tage til, efterhånden som de får kæmpet sig frem gennem det horisontløse landskab, hvilket tyder på, at de nærmere bevæger sig mod skovens midte frem for dens udspring. Solens bane har allerede passeret de ruskende kroner med et indsnigende mørke til følge, så Takahiro og Shinichi må gradvist affinde sig med tanken om at skulle tilbringe deres første nat i dette tilvoksede vildnis.

I det mindste er det dog lykkedes dem at lokalisere noget, der ligner en ældgammel vandrerute blandt de monstrøse træer. Men trods det knap så stride underlag, så er den nyfundne strækning stadig overgroet med gevækster i alle afskygninger, og pludselig må de på brat vis indstille deres færd, da Shinichis ene ankel kommer til at vælte noget, der viser sig at være en lille stenhytte, idet han fejlagtigt antager den kamuflerede skulptur for ikke at være andet end en mosbefængt træknold.

"Hvad har du dog gjort?" gisper Takahiro med et stejlende knæk i stemmen.

"Jeg kunne altså ikke se, hvad det var," svarer den blåøjede dreng, der uanfægtet vælger at rejse statuetten op igen.

"Det er en helligdom!" udbryder krigeren, der omgående tager afstand, som havde han trådt i en hvepserede. "Er du klar over, hvad det betyder? Du har lige forstyrret de døde!"

Shinichi samler ligeledes det afrevne tag op fra skovbunden og sætter det tilbage på den udhulede stenfirkant helt uden at lade sig påvirke af sin vens ominøse håndfagter. "Slap af. Den kan jo laves igen ... Jeg tror ikke engang, at noget gik i stykker. Der er jo nok heller ikke nogen, der ejer den, når den bare står midt ude i en øde skov."

"Der må være sket en ulykke hér for længe siden," hvisker Takahiro med anspændte læbebid. "Og nu har du vanæret ånderne."

Vesterlæendingen sender undrende blikke mod sin efterhånden ret så befippede rejsefælle. "Jeg troede ellers ikke, at du var overtroisk."

"Det har intet med overtro at gøre. Det handler om respekt for de døde."

"Det er da også overtro ... Hvis du seriøst mener, at de døde har forbindelse til den ligegyldige dims, så tænker du da i hvert fald ikke logisk. Jeg tror altså ikke på den slags, så lad os nu lige være alvorlige og komme videre."

"Du kan da ikke bare gå uden at undskylde!"

Shinichis ansigt oplyses i et perplekst skær af uforståenhed. "Det er en sten ... "

"Det er ikke bare en sten," svarer Takahiro med bestyrte øjenbryn. "Det er åndernes hvilested, som man opførte, så de ikke skulle vandre hvileløse rundt. Kan du så forstå, at det er deres hjem?"

"Ej, nu må du altså stoppe," sukker europæeren, idet han begynder at slentre bort fra det skændede gravsted. "Jeg

har aldrig bedt dig om at gøre noget kristent, og alligevel er det mig, der er uønsket her i landet, fordi man siger, at kristne prøver at få japanere til at følge deres tro. Men nu kan jeg da se, at det går begge veje.”

”Jeg ville da hellere end gerne udføre et kristent ritual, hvis det betød noget for dig ... Jeg behøver jo ikke at tro på det bare ved at gøre det. Og det gør du heller ikke ved at vise de døde respekt.”

”Hold nu op ... Hvor ville vi være, hvis vi alle skulle respektere hinandens tro på den måde?” fniser Shinichi, der vælger at fortsætte videre uden så meget som at overveje at følge Takahiros råd.

”I den ideelle verden ... ” knager japaneren for sig selv, inden han søger mod den bespottede helligdom for at sikre sig, at alt nu også står, som det skal. Og efter at have plukket en nærliggende svamp og lagt den ud for et af de små udskårne vinduer, tildeler han figuren et par knædybe buk, inden han lunter op på siden af den fremmarcherende Shinichi, der går og smiler for sig selv.

”Hvorfor plukkede du en svamp?”

”Det var en ofring,” forklarer Takahiro.

”Den stod jo lige ved siden af,” griner drengen med de blå øjne, mens han ryster på hovedet. ”De kunne da selv have taget den, hvis de ville have den.”

”Du forstår slet ikke noget ... ” mumler krigeren, idet han sender panden til vejrs. ”Det var selve gerningen, der betød noget. Hvis vi nu ikke kunne se stenen, ville du måske have nemmere ved at sætte dig ind i det.”

”Hvad mener du med det?”

”Det burde du vide ... ”

Da nattens gardin trækker sig over himlen, lægger de to drenge sig til at sove i nærheden af en lille skovmose, hvor refleksionen fra den lysende halvmåne giver dem et snævert indblik i de dystre omgivelser, de har valgt at indfinde sig i. Men der er dog en enkelt ting, som

vandskæret har afholdt sig fra at afsløre for sine gæster. For lige som Takahiro og Shinichi gør sig klar til at nyde deres velfortjente søvn i den indtil nu fredfyldte natur, begynder et rent orkester af sitrende fløjtelyde at fremspire i græsset omkring dem, så de meget hurtigt indser, at de simpelthen har valgt at slå lejr lige midt i en natlig serenade af kvidrende cikader.

"Det var da godt nok noget af en larm!" råber Shinichi, der imidlertid har svært ved at overdøve de tankespiddende sydetoner, der kun synes at tage til i styrke, efterhånden som nattens mørke tager til.

"Dem, der skråler i kor, er dem, der bliver hørt," svarer Takahiro med begge hænder for ørerne.

"Hér kan vi jo ikke sove," brøler europæeren, da han langt om længe får nok af den vedvarende tumult fra de chikanerende insekter og vælger at hæve sig fra det nedfældede leje af siv. "Lad os finde et andet sted."

Takahiro nikker og giver sig til at samle sine ting sammen, inden de to venner søger tilflugt fra det hjernerystende postyr ved at drage dybere ind i den skumle skov. Men hér viser det sig dog, at en helt anden gene regerer, idet en ren hærske af myg vælger at byde dem velkommen med pirrende kys mod de blottede hudfelter, der passende står til rådighed for de lystne snyltere som et fartende tagselvbord.

"Av!" snerrer Shinichi, der igen og igen må daske de stikkende væsner bort fra sin krop. "Hvad er det her for en skov?! Er alle insekterne bare ude på at ødelægge vores nat, eller hvad?"

Selvom det er svært at tro, ser antallet af myg ud til at tage til, desto mere de betræder jorden omkring sig, som om de lå begravet i mulden. Og da Shinichi til sidst får nok af de påtrængende parasitter, der i al deres iver forsøger at få ham tørlagt, vælger han at tage en dyb indånding, svinge hænderne op foran hovedet og ganske enkelt storme

igennem den fortættede atmosfære af bevingede blodsugere, der må lade vejen for den fremmasende dreng.

"Shinichi?" lyder det forvirret fra krigeren, da han ser sin ven forsvinde bort i insekttågen. "Hvor blev du af?"

Det næste, Takahiro hører, er imidlertid lyden fra Shinichis stemme, der skrider fra den summende intethed. Og da han omgående rykker i retningen, hvorfra nødråbet udsprang, bryder han selv fri fra sværmen af myg, hvorpå han ender op foran et splintret spindelvæv, der med sit imponerende størrelsesforhold mest af alt minder om en nedstyrtet sektion af mælkevejen. Det blanke lagen bugter sig fra træ til træ som et oversøisk fiskegarn, der dog ikke har haft held med at indfange Shinichi, som er endt med at løbe direkte igennem og nu står midt i det hele – indsvøbt i glinsende tråde fra top til tå.

"Hjælp mig lige, gider du?" brumler mumien med de vridende lemmer, der blot forpupper ham yderligere i det klistrede stads.

"Stå stille," smiler Takahiro, da han træder frem mod sin ven og begynder at skære ham fri med sin spydklinge.

Europæeren syder i sit hylster, mens han bliver befriet. "Først larmende cikader, så stikkende myg og nu fedtet spindelvæv. Hvad bliver det næste?"

Lige som Shinichi stiller sit spørgsmål, får han i samme ombæring svar på det, da han pludselig mærker en ubehagelig kildren omkring sin rygsøjle. Og da denne på krybende vis tager turen mod hans lænd, er han ikke langsom til at reagere, da han hurtigt regner ud, at den møvende fornemmelse næppe skyldes en vildfaren sveddråbe.

"Edderkopper!" hyler drengen, lige som han springer frem og med paniske fagter giver sig til at flå spindelvævet fri fra sin krop, inden han instinktivt går i gang med at fjerne sin trøje, så han på den måde kan slippe af med den ottebenede afskyelighed, der i al ubemærkethed har tilladt sig at indtage hans intimsfære.

Takahiro står med et blankt udtryk og iagttager med påpasselighed den angste vesterlænding, der med ganeskrig sprinter rundt i ring med viftende håndled, som dansede han rundt på glødende kul. Og da Shinichi omsider vedkender sig, at han med al sandsynlighed er slubbet af med den usynlige gæst og nu finder sig selv stående i bar overkrop, bliver den indre frygt generstattet af fornuften, som dog også må se sig fældet af en langt stærkere følelse, da forlegenheden nu også gør sit indtog.

Krigerens læber begynder at rykke på sig, inden han henfalder i himmelsnittende latter over sin vens fornøjelige optræden. "Du plejer ellers ikke at være meget for at smide tøjet."

Shinichi samler sin afkastede trøje op fra jorden og giver den en gedigen rystetur. "Grin du bare ... Jeg hader insekter! Jeg kan ikke få kontakt til dem. Det er, som om de ikke har noget sind, man kan forbinde sig til ... Som om de bare er tomme skaller."

"Det siges, at insekter er gudernes medhjælpere, der sørger for at ånderne finder fred på den anden side," beretter Takahiro. "Det er, fordi du forstyrrede helligdommen uden at undskylde."

"Begynder du nu på det igen?" sukker den halvnøgne dreng. "Det næste bliver vel, at du prøver at bilde mig ind, at Jorden er flad."

"Hvilken form skulle den da ellers have?"

"Den er da rund!"

Takahiro krummer læberne ud til siden. "Det ... kan den da ikke være. Så ville vi da glide af."

"Nej," fniser Shinichi. "Der bor mennesker over hele kloden."

"Jamen, man kan da ikke gå på hovedet," knirker krigeren, der er sikker på, at hans ven driver gæk med ham.

"Det er da bare ligesom fluer, der kan gå på loftet."

"Men vi er ikke fluer. Og se dig omkring. Alt er jo fladt ... "

Shinichi udgyder et garvet støn. "Ja, men du kan jo ikke se for evigt frem. Det er fordi jorden bøjer, så horisonten forsvinder i krumningen. Hvorfor synes du, det er så underligt? Solen og månen er da også runde."

"Bor der måske mennesker på dem?"

"Det tror jeg næppe ... "

"Se selv," kvidrer Takahiro, mens hans hårgrænse igen nærmer sig hans næse. "Det er alligevel det værste sludder, du er kommet med. Jeg synes slet ikke, at verden føles rund. Og eftersom vi ikke deler overbevisning, så må det være overtro."

Den blåøjede dreng sænker skuldrene. "Det er altså ikke noget, jeg finder på. Det er noget, jeg har fået at vide i skolen."

"Nå, men jeg har altså fået at vide, at hvis man forstyrrer ånderne, så skal man undskylde."

"Det kan du jo ikke sammenligne ... Det ene er noget, man har bevist. Det andet er ... folkesagn."

"Du gik ellers ikke op i beviser, dengang du var kristen," summer den unge japaner med et pikeret prust. "Der talte du for eksistensen af en gud, som ingen havde set."

"Og jeg indrømmer med glæde, at jeg var i lære som en enfoldig tåbe, da jeg var tyngt af min tro. Det er derfor, jeg nu kun vil drage konklusioner, hvis jeg ud fra logik kan se, at en teori giver mening. Jeg er blevet sat ind i Jordens sammensætning og har ladet mig overbevise af den grundige forskning til at støtte op om ideen om, at vores planet er rund. Jeg har endnu ikke oplevet beviser, der taler for, at ånder skulle findes."

"Bare fordi du ikke har fået serveret en grund til at tro på noget, betyder det da ikke, at det ikke findes. Du fremfører dine meninger, som om de var almene, blot fordi du selv tror på deres ægthed, og du føler nærmest en pligt til også at overbevise andre om noget, hvis det er i overensstemmelse med din sparsomme viden. Men når udvekslingen af påstande så går den anden vej, folder du

armene sammen i stedet for at række dem frem. Du opfører dig, som om du allerede ved alt, der er at vide, og forsøger derfor at modbevise det, du er uenig i, alene af den grund at ingen indtil nu har givet dig anledning til at anerkende troværdigheden ved det. Men hvis det virkelig er fra andres erfaringer, du tilegner dig din viden, hvorfor udvælger du så på forhånd, hvad det er, du vil betragte som sandt og falsk?"

"Sådan er det jo at debattere," sukker Shinichi, der nu skeler ned og indser, at han endnu ikke har fået taget sin trøje på, hvorved han langsomt begynder at trække i tøjet. "Jeg er altså ikke i humør til at skændes. Kan vi slutte den her?"

"Kun hvis du går med tilbage og undskylder," hvisler krigeren.

"Så jeg skal bekende mig til din tro, før jeg er tilgivet for at have væltet en sten?"

"Det er ikke det, jeg beder dig om. Du skal altså huske på, at der er forskel på tro og sandhed. Du har det med at føre lighedstegn mellem de to ting. Jeg fortæller dig ikke, at du skal påtage dig mine meninger som fakta. Jeg ønsker bare, at du prøver at forstå, hvad du har gjort, og gør op for det ved at udvise respekt. Du kan erklære dig uenig og mene, at det er meningsløst. Men dét, at du tør udføre handlingen, er det, der betyder noget."

Shinichi ryster på hovedet. "Det kan du ikke mene ... Det er flere timers rejse tilbage."

"Så må du finde en ny hellighed til dem."

"Hér? Men de boede jo det andet sted."

"Indtil du forstyrrede dem, og de blev hvileløse," smiler Takahiro.

"Og du tror, at ånderne vil acceptere det, hvis jeg ikke mener det?"

"Det kan du vel være ligeglad med, når du ikke tror på dem. Jeg håbede bare, du ville gøre det for min skyld."

"Så jeg skal altså gøre det, fordi det er vigtigt for dig ... " hvisker Shinichi, mens han strammer sit mavebælte. Men i det samme knuden om livet er bundet, føler han dog pludselig et vådt slag mod sin hovedbund. Og da han lige så forsigtigt vælger at føre en hånd op i håret for at se, hvad det er for et besynderligt objekt, der er landet på ham, får hans fingre fat i en klistret klump snask, der mest af alt ser ud til at være en form for blanding af bittesmå knogler og mørk, slimet pels.

Med dyb væmmelse vælger drengen at skule op i træerne, hvor han ser en ugle sidde lige oven over sig i fuld færd med at rengøre sine halefjer. Og da han med et foragteligt ryk i svælget erkender, at han simpelthen lige er blevet gylpet på fra naturens side, lader han lige så stille sine skuldre falde sammen med et forløsende grynt. "Fint! Lad os da bygge et nyt stenhus til ånderne ... "

Imens Takahiro observerer, går Shinichi i gang med at skotte efter en sten i den tilgroede skov. Men det er imidlertid ikke andet end træstubbe og blade, der er at finde på den bevoksede skovbund. Først efter flere hundrede meters afskrælning af omgivelserne finder drengen langt om længe frem til et beskedent klippestykke, som sidder høvlet fast i jorden. Og efter at have modtaget et anerkendende nik fra Takahiro, beslutter Shinichi sig for, at denne stendysse fremover skal fungere som åndernes nye hjem.

"Hvad skal jeg så gøre?" hvisker den unge mand med undren.

"Så skal du markere den, så de ved, at det er der, de bor," forklarer krigeren.

"Mener du, at jeg skal forme den til et hus, ligesom den jeg væltede?"

"Du kan også bare skrive noget på den."

"Men jeg ved ikke, hvad de hedder."

"Nej, men du kan jo skrive et tegn," svarer Takahiro med et støttende smil. "Du kan også lave noget, som du selv kan

forholde dig til. Det skal bare være noget, som gør, at ånderne kan genkende lige netop den sten og ved, at det er der, de har hjemme."

Vesterlændingen sender tænksomme blikke mod det lukkede landskab, da han stiller sig hen foran klippestumpen og begynder at betragte den med andægtige åndedræt. Og efter at have taget stammernes tungsindige trykken til sig som en dybfølt massage mod sit blundende hjerte, føler han pludselig, hvordan en sørgmodig kulde indtager hans luftrør, hvilket umiddelbart tildeler ham en mystisk trang til at markere stenen på en helt særlig måde, så selv han vil være i stand til at udpege den ...

Shinichi stikker en hånd ned i sin taske, hvorfra han trækker tre dokumubær frem, som han skånsomt vælger at mase mod sin håndryg. Og da han med sin pegefinger dernæst giver sig til at påmale stenen, føles det bare helt rigtigt, da han først tegner en vandret streg for herefter at overdække den med en lodret.

"Du tegnede et kors?" mumler Takahiro med spørgende underkæbe, lige som Shinichi træder bort fra værket.

"Ja ... " nikker drengen med smilende øjenlåg. "Det er det symbol, vi bruger i Europa, når vi begraver folk ... Nu ser jeg pludselig, at vi ikke er så forskellige på det punkt."

Shinichi vender sig herpå mod sin ven med fornyet indsigt i både hans og sit eget livssyn. "Er vi så færdige nu?"

"Du er ... " svarer japaneren, som herefter overtager Shinichis plads foran gravstenen. "Jeg skal nok klare resten."

Takahiro fører sine håndflader sammen foran sit ansigt og lukker øjnene i, samtidig med at han svajer overkroppen frem. Og umiddelbart efter sit lydløse ritual, der i et øjeblik har gjort det fysisk umulige og forene datid med nutid, retter han sig igen mod Shinichi, som han da uden videre vælger at omfavne, således at drengen nu får mulighed for at føle en afsmittende varme, der er indhyllet af den samme

respekt og venlighed, som han selv lige har haft styrken til at udvise. "Tak for hjælpen ... "

Alt imens Shinichi står og behager sig ved synet af det religiøse symbol og følelsen af Takahiros hage mod sin skulder, får han pludselig loddet de to sanseindtryk sammen, da han kommer i tanke om sit korshalssmykke, som han i sin tid valgte at beholde på sig under sit tidlige forsøg på at opgive sin kristne tro. Og nu da de drager mod tætbefolkede egne, vil det være intet mindre end katastrofalt, hvis nogen skulle opdage, at han er i besiddelse af en illegal effekt. End ikke farvet hår kan hjælpe ham i en sådan situation, idet selv japanske kristne bliver straffet for at have bekendt sig til den fremmede religion.

"Det er vist på tide, at jeg skiller mig af med denne," hvisker Shinichi, da han hiver perlekæden op fra bunden af sin taske, hvortil den har været forvist den sidste måneds tid. "Jeg kan ikke risikere at gå rundt med den mere. Det er kun kristne, der bærer på kors. Hvis nogen finder den, bliver vi afsløret."

"Men betyder det smykke ikke meget for dig?"

"Som smykke, jo. At det tilfældigvis er et religiøst symbol kunne jeg godt have været foruden, for det er efterhånden min eneste forbindelse til mit gamle liv. Men ... hvad skal jeg med en fortid, hvis det betyder, at jeg ikke kan få nogen fremtid?"

Takahiro ser til, mens Shinichi med rolige skridt drager mod stenstykket, han netop har valgt at markere med et kors. Men lige som drengen skal til at placere sin halskæde på jorden foran den nyligt grundlagte helligdom, vælger den unge japaner pludselig at protestere.

"Giv det til mig i stedet."

Shinichi vender sig rundt med undrende øjne. "Til dig?"

"Det kan ikke være sandt, at man skal være tvunget til at skrælle sig selv ren, før man kan passe ind i et samfund," kommer det stålfast fra krigeren. "Det smykke er en del af dig, så du kan ikke bare skille dig af med det."

"Men hvis du går med det, så sætter du dig selv i fare ... "

Takahiro folder tænksumme blikke mod tåspidserne i sine stråsandaler, inden han da vælger at hive en sort fjer frem fra sin inderlomme, som han har haft på sig, siden den tidligste start på sin rejse, og som for ham symboliserer det nye liv, han fik foræret, da han i sin tid blev udstødt fra sin landsby. "Dette er en komojinfjer. Ingen vil kunne se korset, hvis jeg stikker den i kæden."

Shinichi forholder sig tavs med en afvigende mine. Hans blik svajer mellem smykket i sine hænder og fjeren i Takahiros. Han har svært ved at opgive sin halskæde, men bryder sig alligevel ikke om tanken om at skulle bebyrde sin bedste ven et forbudt symbol, hvis betydning og sande kraft han end ikke er i stand til at forholde sig til.

"Bare fordi jeg går med kors, betyder det ikke, at jeg bliver kristen," forklarer Takahiro. "Du har lige gjort noget, der havde betydning for mig. Så lad mig nu hjælpe dig. Hvis vi alle havde respekt og tillid til hinandens tro, så ville verden være et meget bedre sted. Det er mit eget valg."

"Så lad gå," smiler Shinichi, idet han træder frem og trækker kæden over Takahiros hoved. Og ved synet af det blanke metal, der støder mod den mørke hud, får han til at starte med associationer til en brændemærket slavetilværelse, men finder på samme tid ro i sit indre, som var hans sjæl et vrælende spædbarn, der for første gang fik tag i sin moders bryst ...

Takahiro fører herefter fjerposen op gennem halssmykkets midterled, hvor inderdunene går i spænd med de omkringstående træperler, således at korset bliver fuldkommen tildækket af den mørke fane. Og ved følelsen af noget tungt mod sin nakke, kan han ikke undgå at lade sine tanker falde tilbage på den kæde, han bar, da han boede i sin landsby. Den, som han havde brugt hele sin ungdom på at tilegne sig, men som han uden tøven valgte at afkaste, da han blev bortvist ... Nu har han igen et smykke om halsen. Men i modsætning til før så er værdien i dette